

— Това се говори изъ цѣлия градъ. И Яни призналъ.

Жоржета отваря пакета съ покупките. Движенията ѝ сж халтави, безволни. Тя се опитва да нарѣже хлѣбъ, а ржцетъ ѝ треперятъ. Остава ножа.

— Горкиятъ капитанъ Яни! — шепне тя.

Богданъ стѣга по-плътно ржцетъ между колѣнетъ си и отвърща:

— Добре де, добре де. Чухъ вече.

— А ти... кжде отивашъ?

— Ще излѣза да се поразходя, — нахлузва Богданъ фуражката си.

— Почакай малко. Срегнахъ и Силви. Отъ Кюстенджа и отъ Цариградъ съобщили, че времето се оправя. Утре или другиденъ се надѣватъ да тръгнатъ. Той казва, че може да се нареди. Трѣбва още довечера да вмѣкнемъ багажа. Капитанътъ билъ добъръ. Щѣлъ да ни даде да работимъ нѣщо и да ни стовари въ Марсилия. Имали нужда отъ жена въ кухнята. Твоята била лесна. Каза: — „Ще се скриете, и като излѣземъ на открито — ще се явите сами. Не ние да ви намѣримъ, а сами ще се явите и ще го молите. Тогава се хваща“.

— Добре де. Добре де.

Богданъ отива надолу, къмъ морето. Вѣтрътъ го шиба презъ лицето. Богданъ човърка ноктитъ си. Въ тѣхъ все още има пѣсъкъ.

По обѣдъ се връща, ржува се съ Жоржета и казва:

— Киро дойде ли?

— Не е.

— И долу го нѣма. И у тѣхъ го нѣма. А ти какво?